

MIRA MEKSI

Pa zemër
në kraharor

Onufri Novelë

Pa zemër në krahapor

Mira Meksi

Pa zemër në kraharor

novelë

(Nga cikli i *Kujtimet e Meksikës*)

Onufri

Përgatiti për botim:
Enxhi Hudhri

© Onufri, 2016

*Të gjitha të drejtat e botimit, në gjuhën shqipe,
brenda dhe jashtë kufijve të Shqipërisë,
i takojnë Shtëpisë Botuese Onufri*

ISBN 978-9928-226-02-0

PRINTED AND BOUND IN ALBANIA BY ONUFRI

Rr. “Konferenca e Pezës”, Nr. 71, Kodi Postar 1027, Tiranë;
Tel & Fax 00355 42 220 017 / 270 399
www.onufri.com; E-mail: onufribotime@gmail.com

*Në kujtim të Carlos Fuentes-it,
autorit të novelës AURA*

O Eros!

*Hy që në çdo sy zjarrmon
djegë dhe dalldisje përndez
në çdo frymë që kapullon.
Zbulesa jote mos qoftë orëzezë,
vizita që kandis, mos qoftë fundi im.*

(Euripidi)

*Ti të shtyn në orë të ligë, e ta bën jetën farmak.
Mbjell grindje mes njerezve që i lidh i njëjti gjak.*

(Sofokliu)

Pafkat e çokollatës së zezë, të panumërtë dhe aromatike, u shkrinë njëra pas tjetrës në qiellzën time për një orë rresht, gjersa filloi të më merrej mendja. Në atë marramendje pothuaj të gëzuar, me puls të forcuar, mora vendimin për të varrosur dashurinë time. Atë që kish mbetur nga dashuria ime. Sepse, në të vërtetë, s'kish mbetur shumë, veç një lëndë e ngurosur, e cila ish kthyer papritmas në një grusht hi që dukej si shkrumbimi i një trupi të çmuar pas riteve mortore antike. Burri që dashuroja prej pesë vjetësh, më kishte tradhtuar. Kjo është fjala. Jo se më kishte braktisur, as se kishte shkuar me dikë tjetër, siç ndodh rëndom; jo, kishte tradhtuar

finalizimin e dashurisë sonë. Pikërisht kur ishim në prag të këtij finalizimi. Kujt nuk i ka ndodhur kjo, as nuk e kuhton dot dhe as e beson. Burri që dashuroja kërkonte ta mbante dashurinë tonë të ngrirë në pikën e pragfinalizimit të saj, në hapësirë dhe në kohë. Nuk di nëse gjej fjalët e duhura për ta shpjeguar. Për pesë vjet me radhë kishim krijuar, kishim ushqyer, kishim shijuar dhe kishim luftuar për një ëndërr: atë të bashkimit tonë në një strehë dashurie. Nuk është fjala për martesë a të tilla konvencione që shpesh frikësojnë, por për një rrjedhë të qetë, të hapur, të natyrshme dhe pa kufizime të ndjenjës që na bashkonte. Kur në qiell ishte shfaqur shenja e këtij bashkimi, kishte ndodhur edhe ajo që nuk pritej dhe nuk imagjinohej as në pandehmat më të liga. Ngrirja e dashurisë. Si një shtrigan, dashurori im kish ngritur shkopin magjik të fatkeqësisë sime, dhe kishte ngurosur llavën e dashurisë: duhet të vazhdonim të jetonim në fshehtësi, të kufizuar, një dashuri me pikatore, të ngurosur në askund...

Gjendja kalamendëse që më krijoi çokollata e zezë më dha guximin ta varrosja dashurinë time. Kisha javë që jetoja e lëkundur në

një limb dyshimtar: nuk mund të jetojë dot më me cungun e dashurisë, por s'mund të jetojë dot as jashtë saj. Një dhembje therëse dhe këmbëngulëse mespërmes kraharorit më ndalte frymën: ishte dhembja e zemberekut të orës që e kanë ndalur me përdhunë. Piktura abstrakte ka qenë përherë një rrugëtim përmes shpirtit tim; tablotë që pikturopa tashmë nuk ishin veçse shakullina të irnosura, dredha marramendëse ngjyrë hiri dhe të murrëtuara që të ngjethnin mishin kur i vështroje, dhe të gjelltisnin mëpastaj për të të çuar në askund. Hoqa dorë prej piktureës dhe për të vrarë kohën, për të lehtësuar vetminë dhe për të mbushur bo shësinë e shpirtit nxora nga sënduku i një gysheje gjergjefin. Isha e bindur se ky ishte ilaçi që zonjat e moçme përdornin kundër zemërthyerjes; gishtat e mi të pamësuar me gjilpërën dhe qëndismën u shpuan dhe u copëtuan, dhe e vëtmja qëndismë që arrita të hidhja mbi pëlhurë ishin lulet e gjakut tim.

Bëra, më në fund, një varkëhiri prej letre, e bindur se do t'i duhej për të udhëtuar kohërave të pamata, futa brenda hirin e mbetur nga dashuria e ngurosur, hapa një gropë të thellë në fund të kopshtit, aty ku jaseminët

ishin pleksur me gjëmbaçët e egër, dhe e futa brenda. Në fillim, hapa një gropë pranë trëndafilit më të bukur të kopshtit tim, lulet e të cilit çelin të kuqe flakë sa herë që rrezet e die llit bien mbi të, në verë dhe në dimër. Por pata frikë nga vjedullat, të cilat, sidomos netëve të pranverës, të grishura nga aroma e fortë e trëndafilave kuqëlosh, vijnë dhe rrëmojnë tokën bri trëndafilit; po ta zhvarrosnin dashurinë time në varkëhirin prej letre, do të më duhej sërisht të jetojë në limbin dyshimtar dhe me dhembjen therëse të zemberekut të ndalur të orës mespërmes kraharorit .

*

Ndjenja që pasoi varrosjen e dashurisë ishte e paprovuar ndonjëherë: më dukej sikur isha çliruar nga një burg i mrekullueshëm që mbante përjetësisht aromën e freskët detare të kolonjës *l'eau d'issey* përmbi lëkurën e të dashurit tim, dhe njëkohshëm e zbrazur dhembshëm nga një ndjenjë, në emër të së cilës kisha jetuar për pesë vjet me radhë. Në anën e majtë të kraharorit, mu në vendin ku kish patur folenë dashuria, ndieja hera-herë sëmbime të forta, njëlloj siç tregojnë se ndiejnë sëmbime njerëzit në vendin e munguar të gjymtyrës së prerë. Si në vargjet e një këngë të vjetër dashurie, në prag të tridhjetë vjetorit tim, unë isha “një trëndafil pa kopsht”. Por e lirë nga dashuria.

Një piktore tridhjetëvjeçare, e tradhtuar nga një dashuri e madhe që i shkrunder përparrë syve, vendos ta varrosë atë brenda një varkëhiri prej letre, në një gropë në fund të kopshtit të saj. Së bashku me hirin e dashurisë, vajza varros edhe besimin tek ajo ndjenjë, së cilës i pat kushtuar jetën. Bukuroshja, që kthehet paskëtaj në mohuesen e përbetuar të dashurisë, shndërrohet në një përbindësh joshjeje dhe erotizmi. Arrin gjer të bëjë skllav të sensualitetit të parezistueshëm që mishëron, të fejuarin e motrës së saj të vetme. Me këtë të fundit, si dy moralshkelës, arratisen për në Ciudad de Mexico. Në një ditë të jashtëzakonshme, siç është Dita e të Vdekurve në Meksikë,jeta e saj merr një drejtim krejt të papritur: njeh një dashuri që shkon përtej vdekjes, dhe i blatohet Erosit të aztekëve të lashtë.

Pa zemër në *kraharor* është portretizimi regëtues i një epoke të shenjuar nga mungesa e dashurisë së vërtetë dhe hyjnizimit të seksit, në të cilën rrëfimtarja ia del gjithsesi të spikasë dashurinë, si thelbin e qenësishëm të jetës njerëzore. Kjo është ndoshta novela më magjepsëse e Mira Meksit, ku autorja shpalos një univers magjik, i cili popullohet nga qenie fantastike, nga shpirrat e gjithë të vdekurve të mirëpritur në sofrën mistike tradicionale të Meksikës së lashtë dhe të re, nga surrealizmi i Frida Kalho-s dhe Dali-së, nga letërsia e Carlos Fuentes-it, nga perënditë e aztekëve të lashtë dhe piramidat e qytetit të Zotate, Teotihuacan-it.

ISBN 978-9928-226-02-0

9 789928 226020 >

www.Onufri.com

Piktura në ballinë
© Oliver Wetter
The twilight angel heart

Çmimi 500 lekë